

Arrest

nr. 77 203 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat E. HAUTTEKEETE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 31 maart 2000 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 31 maart 2000 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 23 mei 2000 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juli 2000 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 107.089 van 29.05.2002 werd het beroep verworpen. Op 1 september 2009 diende verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer. Verzoekster werd ingeschreven in het vreemdelingenregister. Op 25 november 2009 diende dhr. J. C. een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in

neerdalende lijn. Op 2 augustus 2011 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 01/09/2009. Zij verkreeg diezelfde dag (01/09/2009) de bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 16/09/2009. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Op 04/06/2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken immers ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene nooit gekend is geweest als werknemer. Er werden nooit sociale bijdragen betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkte, er geen sprake kan zijn van effectieve en legale tewerkstelling.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Bovendien is het bedrijf waar betrokkene beweerde te werken, volgens een publicatie van het Belgisch Staatsblad van 02/06/2010 (2e editie, punt 23222) sinds 25/05/2010 failliet verklaard. Het is dus onmogelijk dat betrokkene heden nog tewerkgesteld zou zijn bij dezelfde werkgever. De huidige werkloosheid wordt tevens

bevestigd door de RSZ. Bijgevolg voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980).

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1 van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene bij gebrek aan enige economische activiteit of eigen bestaansmiddelen, zich moest wenden tot het OCMW. Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat betrokkene sedert 01/06/2010 een leefloon in de 3^e categorie geniet. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, 20 van de wet van 15/12/1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, 1 van de wet van 15/12/1980, en artikel 42 septies van de wet van diezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“De bestreden beslissing is genomen op grond van foute gegevens en dus absoluut fout gemotiveerd. DVZ stelt dat verzoekster nooit is gekend als werknemer. Dit is onmogelijk en onjuist, wat o.a. blijkt uit de voorgebrachte loonfiches (cfr stuk 2 en stuk 5). In de mate van het mogelijke, heeft verzoekster wel degelijk gewerkt en dit deed ze wel degelijk officieel. Echter, het is minder eenvoudig dan de ambtenaren van DVZ denken, om als buitenlandse alleenstaande moeder (die het Nederlands toen nog niet machtig was), werk te vinden. De bewering dat bij verzoekster geen sprake is van een effectieve en legale tewerkstelling is manifest onjuist en wordt weerlegd door de bijgevoegde stukken. Indien blijkt dat haar toenmalige werkgever niet in orde zou geweest zijn met zijn sociale documenten, kan verzoekster daar niet op afgestraft worden. Er is in hoofdte van verzoekster geen sprake van het meedelen van valse

of misleidende informatie, zodat DVZ zich ten onrechte beroept op artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing en wordt hierdoor geschonden. In tegenstelling tot wat DVZ insinueert, heeft verzoekster nooit beweerd dat ze nu nog steeds tewerk gesteld is bij Correct Meat Trading zodat zij haar thans dit verwijt niet moeten maken. Verzoekster voldoet wel aan artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat verzoekster GEEN valse informatie heeft gegeven, wél heeft gewerkt (én een opleiding Nederlands heeft gevolgd, wat enkel kan aangemoedigd worden) en recent ook heeft gewerkt en deze maand nog een contract zal kunnen krijgen om te werken via het systeem van dienstencheques (poetshulp bij mensen thuis) is duidelijk dat de beslissing van DVZ niet correct en niet gegrond is.”

2.2. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Betreffende de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd dat:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 01/09/2009. Zij verkreeg diezelfde dag (01/09/2009 de bijlage 8, gevolgd door een E-kaart op 1609/2009. Overeenkomstig artikel 42bis. §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Op 04/06/2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken immers ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit raadpleging van de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene nooit gekend is geweest als werknemer. Er werden nooit sociale bijdragen betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgever zou vrijgesteld zijn van het betalen van sociale bijdragen voor betrokkene. Derhalve moet ertoe besloten worden dat betrokkene, ondanks het voorleggen van het arbeidscontract, nooit effectief bij de vermeende werkgever aan de slag ging. Ofwel, voor zover zij er wel werkte, er geen sprake kan zijn van effectieve en legale tewerkstelling.

Artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het

verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene."

Hoewel verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen door zich te beroepen op haar tewerkstelling, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster niet terug te vinden is in de Dimona-aangiften. Verzoekster is nooit gekend geweest als werknemer en heeft nooit sociale bijdragen betaald. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster wel sedert 1 juni 2010 een leefloon vanwege het OCMW heeft mogen ontvangen.

De gemachtigde oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoekster valselijk heeft voorgehouden aan de slag te zijn als werknemer. Haar beschouwingen dat ze niet wist dat ze bij de RSZ niet gekend staat als werknemer (en dus ook nooit sociale bijdragen heeft betaald), wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze het verblijfsrecht beëindigd in toepassing van artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Er werd terecht geoordeeld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet:

"Bovendien is het bedrijf waar betrokkene beweerde te werken, volgens een publicatie van het Belgisch Staatsblad van 02/06/2010 (2° editie, punt 23222) sinds 25/05/2010 failliet verklaard. Het is dus onmogelijk dat betrokkene heden nog tewerkgesteld zou zijn bij dezelfde werkgever. De huidige werkloosheid wordt tevens bevestigd door de RSZ. Bijgevolg voldoet betrokkene evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer (art 40 §4, 1° - wet 15.12.1980).

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit een uittreksel van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent blijkt dat betrokkene sedert 01/06/2010 een leefloon in de 3° categorie geniet. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder enige economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, 2° van de wet van 15/12/1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980, en artikel 42 septies van de wet van diezelfde wet."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het Dimona-bestand niet gekend is als werknemer, het bedrijf waar verzoekster beweerde te werken sinds 25 mei 2011 failliet werd verklaard en zij dus onmogelijk hier tewerkgesteld kon zijn en dat verzoekster sinds 1 juni 2010 een leefloon heeft ontvangen vanwege het OCMW.

Uit voormelde stukken blijkt dat verzoekster niet tewerkgesteld is geweest. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om in de beslissing te stellen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat de stukken betreft die verzoekster aan haar verzoekschrift stukken toevoegt doch dewelke niet aan de gemachtigde zijn bezorgd vooraleer deze op 2 augustus 2011 de beslissing heeft genomen, dient te worden opgemerkt dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestreden beslissing. Immers, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met deze stukken, nu deze hem op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet bekend waren en zelfs dateren van na de bestreden beslissing (zo onder meer de overeenkomsten van uitzendarbeid, september 2011, en het schrijven van 7 september 2011 houdende de afwijzing van een kandidatuur en de verklaring van 4 oktober 2011 van een zekere V. M.

Verzoekster wist dat haar een verblijfsrecht werd toegekend als werknemer. Het behoort dan ook in de eerste plaats aan verzoekster om de gemachtigde op de hoogte te brengen van bepaalde evoluties

inzake haar werksituatie. Het bedrijf waar verzoekster voorhield sinds 25 mei 2010 te werken werd failliet verklaard.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC